

Arrest

nr. 133 914 van 26 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 27 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. KASONGO loco advocaat F. GELEYN en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse origine en bent u afkomstig uit de Volksrepubliek China (VRC), meer bepaald uit het district Bathang. Als kind ging u gedurende twee jaar naar school. Toen u 13 à 14 jaar oud was trad u toe als monnik tot het zenzo klooster. In 2003 diende u het klooster op bevel van de Chinese autoriteiten te verlaten. Later, in december 2003, besloot u naar India te gaan om de dalai lama te bezoeken en om verdere boeddhistische studies te volgen. U reisde illegaal van Tibet naar Nepal. Daar registreerde u zich in het reception centre in Kathmandu. Vervolgens reisde u verder naar het reception centre in Delhi en Dharamsala. Daarna ging u naar het Gaden Jangtse

Thoesam Norling klooster in de deelstaat Karnataka. In oktober 2011 leerde u uw partner kennen en verliet u het klooster. Daarna woonde u bij een dorpsgenoot in Delhi. Hij had een winkel en u hielp hem daarbij. U hebt nooit een RC (Registration Certificate) verkregen omdat u niet in het bezit was van een SEP (Special Entry Permit). Hierdoor kon u niet werken in India. U zag geen goede toekomst voor uzelf in India. Bovendien werd u geconfronteerd met discriminatie. Zo dienen Tibetanen meer te betalen voor vervoer dan Indiërs. De Indiërs die in de winkel van uw dorpsgenoot kwamen wilden altijd dat u hen korting gaf. Indien u dat niet deed zouden ze de winkel vernietigen. Omwille van al deze problemen besloot u uiteindelijk India te verlaten. In september 2012 reisde u van India naar Italië. Vervolgens reisde u per trein via Frankrijk naar België. Tijdens uw reis maakte u gebruik van een vals Indisch paspoort dat de smokkelaar voor u had geregeld. Op 2 oktober 2012 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een fotokopie van een attest van het reception centre in Nepal, een attest van het reception centre in Dharamsala, een fotokopie van twee hukoupagina's, uw green book, attesten van het klooster en foto's.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiare Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten, nl. de fotokopie van het attest van het reception centre in Nepal, het attest van het reception centre in Dharamsala, een fotokopie van uw hukoupagina en uw green book, kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: K. G., geboren op 2 januari 1987 en geboren te Tzongsa xiang, Bathang district. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen. U verklaarde te zijn geboren in Tzongsa xiang. In uw green book staat echter dat u geboren bent in Zongpa. U verklaarde deze incoherentie door te stellen dat Tzongsa de Chinese benaming is maar dat de mensen het in het Tibetaans Zongpa noemen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (zie gehoorverslag CGVS pp. 2, 11, 12) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2003 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw jarenlange verblijf in een klooster in India, uw bezoek aan de dalai lama en uw deelname aan anti-Chinese demonstraties een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. Na uw vlucht uit de VRC in 2003 heeft u van maart 2004 tot september 2012 in India verbleven. Van april 2004 tot oktober 2011 verbleef u in het Gaden Jangtse klooster in de deelstaat Karnataka. Daarna verbleef u nog ongeveer een jaar bij een dorpsgenoot in Delhi. U stond hem bij in zijn winkel.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

U verklaarde dat u nooit in het bezit bent geweest van een dergelijke RC en bijgevolg geen verblijfsrecht genoot in India. Deze verklaringen zijn echter niet geloofwaardig. U verklaarde dat er bij uw aankomst in het reception centre in Nepal veel problemen waren en u heel lang diende te wachten op een Special Entry Permit (SEP). Aangezien er in India een preek was van de dalai lama besloot u op eigen initiatief naar India te reizen. Er kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u geen SEP zou hebben verkregen. Het systeem van de SEP is in mei 2003 in werking getreden. U bent aangekomen in het reception centre in Nepal op 1 december 2003 (zie attest reception centre Nepal). U hebt daar verbleven tot eind maart 2004 (zie attest reception centre Dharamsala). Het is niet geloofwaardig dat u bijna vier maanden in het reception centre van Nepal hebt verbleven en er gedurende al deze tijd geen SEP zou hebben verkregen. Bovendien was het na de invoering van de SEP niet meer mogelijk om zonder dit document de grens tussen Nepal en India over te steken. Vervolgens verklaarde u dat het onmogelijk was om een RC aan te vragen zonder SEP (zie gehoorverslag CGVS pp. 5, 8). Daar het niet geloofwaardig is dat u niet in het bezit zou zijn geweest van een SEP is het evenmin geloofwaardig dat u nooit een RC zou hebben gehad. Wanneer u tijdens het gehoor op het CGVS werd gevraagd waarom u India hebt verlaten haalde u als eerste reden aan dat u geen verblijfsdocumenten had in India (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Opmerkelijk genoeg hebt u dit in de CGVS vragenlijst nergens vermeld. Daar stelde u dat het vanuit India niet mogelijk was om terug te keren naar Tibet en dat u hoopt hier documenten te krijgen waarmee het wel mogelijk is om op bezoek te gaan in Tibet (zie CGVS vragenlijst punt 3.5). De vaststelling dat u in de CGVS vragenlijst niets zegt over het gebrek aan verblijfsdocumenten zoals een RC, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u nooit een RC zou hebben gehad. Wat er ook van zij, uit de informatie van het CGVS blijkt duidelijk dat zowel de Indiase overheid als de Tibetaanse overheid alles in het werk stellen om de Tibetanen in India te voorzien van de juiste documenten. U kan niet aannemelijk maken dat u geen toegang zou hebben tot deze documenten.

Het CGVS wijst er in dit verband nog op dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute. Bij het ontbreken van deze elementen zonder aannemelijke verklaring, schendt u niet alleen de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, maar tracht u de Commissaris-generaal te misleiden over uw verblijfsrechtelijke status in India alvorens uw komst naar België.

*Daar uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen in het bezit van een RC bij terugkeer hun verblijfsrechten opnieuw kunnen opeisen; dat uit dezelfde informatie blijkt dat slechts een zeer beperkt aantal Tibetanen in India niet over een RC beschikken; en gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het feit dat u nooit in het bezit bent geweest van een RC, kan het CGVS redelijkerwijs vermoeden dat u wel degelijk over een RC beschikt en derhalve verblijfsrecht had in India. Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelt het CGVS het volgende vast. **Ten eerste** werd u gevraagd waarom u India hebt verlaten. U verklaarde dat u geen verblijfsdocumenten verkreeg in India. Zoals hierboven reeds uiteengezet kan hier geen enkel geloof aan worden gehecht. Verder stelde u dat u vanuit India niet kunt terugkeren naar Tibet. Dit ressorteert niet onder de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Voorts verklaarde u dat u graag wilt werken maar dat dit niet mogelijk was in India omdat u geen RC had. Zoals gezegd kan hier geen geloof aan worden gehecht. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier dat Tibetanen in India in tal van economische sectoren actief zijn. Verder maakte u gewag van discriminatie. Zo moest u als Tibetaan een aparte toeslag betalen op vervoerskosten, maakten de Indiërs de omgeving van uw klooster vuil en vroegen de Indische klanten in de winkel waar u werkte steeds korting. Dergelijke zaken zijn niet zwaarwichtig genoeg om te ressorteren onder de Vluchtelingenconventie of de definitie van de subsidiaire bescherming. **Ten tweede** werd u gevraagd waarom u niet zou kunnen terugkeren naar India. U verklaarde dat India uw land niet is en u daar geen rechten hebt. U zou er geen asiel kunnen verkrijgen, evenmin als verblijfsdocumenten. Zoals hierboven reeds werd aangehaald is het niet geloofwaardig dat u niet in het bezit zou zijn van een RC. Het is ondermeer via de RC dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt die zorgt voor een bescherming van Tibetanen in India, zoals hierboven in de beslissing reeds is aangehaald. **Ten slotte** werd u gevraagd waarom u geen asiel hebt aangevraagd in Italië of Frankrijk. U stelde dat u gehoord had dat België het beste land was om asiel aan te vragen als Tibetaan. Dit is echter geen afdoende verklaring en ondermijnt verder uw vrees voor vervolging. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij zo snel mogelijk naar aankomst in een veilig derde land asiel aanvraagt.*

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC. Dat u dus nog verklaarde dat u illegaal vertrokken zou zijn uit India en dat u bij terugkeer mogelijk gedeporteerd zou worden naar China, is dan ook een loze bewering.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een Nori-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd. In het licht van bovenstaande vaststellingen zijn uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis en de door u aangebrachte reisdocumenten dan ook niet aannemelijk en tracht u de asielinstanties te verhinderen een reëel zich te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Vooreerst wordt vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals paspoort gereisd hebben niet aannemelijk zijn. U was immers onwetend over de gegevens in dit paspoort, alsook beweerde u hiervan niet op de hoogte te zijn gesteld, wat niet geloofwaardig is. Gezien op de luchthaven van India en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg.

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, zijnde een fotokopie van een attest van het reception centre in Nepal, een attest van het reception centre in Dharamsala, een fotokopie van twee hukoupagina's, uw green book, attesten van het klooster en foto's, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze kunnen hooguit als een begin van bewijs inzake uw identiteit gelden, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert een schending aan van de artikel 1, A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet en tenslotte van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 19 stukken.

Verweerder voegt bij zijn nota een bundel met vijf rapporten met objectieve informatie en één richtlijn van het UNHCR (*'Summary Conclusions on the Concept of 'Effective Protection' in the context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers'* d.d. februari 2003)

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste jaren voor zijn vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Op het gehoor bij de commissaris-generaal verklaarde verzoeker nooit in het bezit geweest te zijn van een Registration Certificate (RC), *i.e.* de verblijfsvergunning die door de Indiase overheid aan de Tibetanen wordt uitgereikt (gehoorverslag, p. 5 en 8). De commissaris-generaal achtte dit ongeloofwaardig gezien i) verzoeker dit gegeven niet had vermeld op de vragenlijst, ii) verzoekers verklaring daarvoor, namelijk dat hij geen Special Entry Permit (SEP) zou hebben verkregen hoewel dit een voorwaarde is voor het bekomen van een RC, ongeloofwaardig is, iii) uit objectieve informatie is gebleken dat zowat elke Tibetaan in het bezit gesteld is van een RC, iv) de Indiase en Tibetaanse overheid alles in het werk stellen om de Tibetanen in India te voorzien van de juiste documenten. Deze motieven vinden steun in de stukken van het administratief dossier en zijn deugdelijk. Verzoeker volhardt in zijn verzoekschrift weliswaar in zijn stelling nooit een RC te hebben gehad, doch onderneemt geen poging om bovenvermelde motieven te ontcrachten met pertinente argumenten. De commissaris-generaal kon in redelijkheid besluiten dat verzoekers bewering nooit een RC te hebben gehad ongeloofwaardig is.

Ook verzoekers bewering nooit in het bezit gesteld te zijn geweest van het reisdocument (IC) dat de Indiase overheid aan de Tibetanen uitreikt, is niet geloofwaardig. Terecht wijst verweerder erop dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit verzoekers verklaringen blijkt duidelijk dat verzoeker niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. Verzoekers verklaringen met betrekking tot een vals paspoort waarmee hij zou gereisd hebben zijn immers niet geloofwaardig aangezien hij geheel onwetend was over de gegevens die in dit paspoort werden vermeld. Indien verzoeker zoals hij beweert werkelijk een smokkelaar zou hebben ingeschakeld voor zijn reis naar Europa, dan kan in redelijkheid niet worden aangenomen dat deze niet alle nodige maatregelen neemt om bij de individuele controles en grensinspecties te vermijden dat de asielzoeker en de smokkelaar tegengehouden worden. Een doelgerichte voorbereiding om elke nodeloze aandacht te ontlopen, is dan ook onontbeerlijk. Aldus kan redelijkerwijs aangenomen worden dat de smokkelaar de asielzoeker een aantal essentiële gegevens in het paspoort zal bijbrengen, zoals de nationaliteit, naam, geboorteplaats, geboortedatum, visum, teneinde de vertrek- en aankomstcontroles in de luchthaven vlot en onverdacht te passeren. Dat verzoeker kon reizen of het EU-Schengengebied kon binnenkomen met een vals paspoort zonder enige kennis te hebben van de gegevens in dit paspoort, is dan ook niet aannemelijk en doet, samen met de overige vaststellingen, vermoeden dat verzoeker niet met valse documenten reisde maar wel met zijn eigen IC dat hij achterhoudt om een aantal essentiële gegevens ten aanzien van de Belgische overheden te verhullen.

Hoe dan ook, uit de objectieve informatie toegevoegd aan de nota van verweerder blijkt dat een eventueel verlies van een IC, dan wel een illegale uitreis zonder IC, geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoeker wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p 21-22). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk is om de nodige documenten (IC met terugkeervisum) te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker wijst weliswaar naar een rapport van een Zwitserse NGO waarin wordt gesteld dat *“een Tibetaanse vluchteling die India verlaat zonder IC of NORI zijn recht verliest om in India te verblijven”* (stuk B. 5), doch deze stelling is vooreerst *in casu* niet van toepassing, gezien verzoeker om bovenvermelde redenen niet aannemelijk maakt India te hebben verlaten zonder IC, terwijl deze stelling daarenboven lijnrecht ingaat tegen de informatie van de commissaris-generaal, die gebaseerd is op rechtstreekse communicatie tussen CEDOCA en de Indiase ambassade. Uit die communicatie blijkt duidelijk dat de ambassade bij het uitreiken van duplicaten van een IC geen rekening houdt met de manier waarop de betrokkene India zou hebben verlaten (*ibid.*

p.21). Waar verzoeker tot slot stelt dat de commissaris-generaal “geen garantie heeft gevraagd” aan India om verzoeker de mogelijkheid te geven naar India terug te keren, merkt de Raad op dat uit voormelde informatie duidelijk blijkt dat Tibetanen een recht op terugkeer hebben, gesteld dat zij de nodige administratieve stappen daartoe ondernemen bij de Indiase diplomatieke post van het land waar zij op dat ogenblik verblijven teneinde de nodige documenten daartoe te verkrijgen, zijnde een duplicaat van het IC en een terugkeervisum (*ibid.*, p. 19). Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de objectieve informatie van de commissaris-generaal op gebrekkige of foutieve feitenvinding is gestoeld, noch slaagt hij erin om zelf met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor hem onmogelijk zou zijn.

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers bewering niet langer in het bezit te zijn van zijn IC, merkt de Raad op dat verzoeker in elk geval over de mogelijkheid beschikt om toegang te verkrijgen tot India, indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat.

2.3.2.2. Inzake de ‘reële bescherming’ van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als ‘eerste land van asiel’ kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat de bescherming die India aan de Tibetanen biedt, niet voldoet aan de voorwaarden van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, van artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG en van de adviezen van het UNHCR daaromtrent (stuk B. 15). Verzoeker merkt dienaangaande op dat i) India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en Tibetanen er derhalve niet kunnen genieten van de bescherming die dat verdrag met zich meebrengt, ii) Tibetanen er geen doeltreffende doch slechts een precaire bescherming genieten, iii) de bescherming slechts tijdelijk is en niet duurzaam, iv) Tibetanen afgezonderd leven in kolonies zonder het gewaarborgde recht zich te kunnen verplaatsen in het land, en tenslotte v) geconfronteerd worden met willekeurige opsluitingen en talrijke discriminaties.

Wat betreft verzoekers opmerking dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker “*anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement*”. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de ‘*Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees*’ te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als ‘gebruikelijk internationaal rechtsprincipe’. Door het principe te beschermen via het ‘Recht op Leven’, opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan, die zoals verzoeker in het bezit is van een geldig RC, door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Waar verzoeker wijst op “*bronnen die melding maken van deportaties van Tibetanen naar China*” en daartoe verwijst naar stuk B. 5 gevoegd bij zijn verzoekschrift, stelt de Raad vast dat geen van de vermelde gevallen slaan op een effectief uitgevoerde repatriëring van een Tibetaan met geldig RC.

Wat betreft verzoekers stelling dat de bescherming van Tibetanen er niet doeltreffend is, doch slechts precair, stelt de Raad vast dat de stellingen die verzoeker daaromtrent in zijn verzoekschrift weergeeft geen weerslag vinden in de objectieve informatie die verweerder aan zijn nota toevoegt. In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat de bescherming die India *de facto* aan de Tibetanen biedt louter het “*dulden*” betreft van die gemeenschap op haar grondgebied, zonder dat er enige wettige garantie bestaat en dat er zelfs een grote kans bestaat dat deze bescherming zal verminderen en uiteindelijk verdwijnen gelet op de betere betrekkingen die India sedert kort met de Chinese Volksrepubliek onderhoudt. Verzoeker verwijst hiertoe naar stukken die wijzen op onzekerheid hierover bij de Tibetanen en op verbeterde betrekkingen tussen de Volksrepubliek China en India (stukken B. 3 en 4). Dienaangaande dient opnieuw te worden gewezen op wat supra reeds werd uiteengezet, meer bepaald dat Tibetanen thans genieten van een grondwettelijke waarborg van het non-refoulementprincipe en er

bovendien uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de verblijfsrechtelijke positie van de Tibetanen mettertijd verbetert en meer verankerd wordt aangezien de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. In zoverre verzoeker er in zijn verzoekschrift tenslotte op wijst dat *“de gevolgen van het niet bezitten van een RC zeer ernstig zijn en het risico inhouden van gevangenneming en uitwijzing naar Tibet”*, verwijst de Raad naar hetgeen sub 2.3.2.1. werd uiteengezet, en waarin is gebleken dat i) het ongeloofwaardig is dat verzoeker geen RC had in India en ii) verzoeker zijn verblijfsrecht opnieuw kan opnemen indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat te Brussel. Wat betreft het heropnemen van dat verblijfsrecht, merkt de Raad nog op dat op de website van het Indiase *“Bureau of Immigration”* concrete instructies worden gegeven over de administratieve stappen die Tibetanen dienen te ondernemen die terugkeren uit het buitenland en die de termijn voor hernieuwing van hun RC (gedurende hun verblijf in het buitenland) zouden hebben laten verstrijken (*ibid.* p. 11). Waar verzoeker tot slot wijst op een *“permanent gevoel van onzekerheid”*, waarvoor hij verwijst naar stuk B. 1 gevoegd bij zijn verzoekschrift, stelt de Raad vast dat dit stuk gedateerde informatie bevat (d.d. juli 2009), die om die reden geen afbreuk kan doen aan de actuele informatie die de commissaris-generaal bij zijn nota voegde (d.d. 26 juni 2014).

In zoverre verzoeker betoogt dat het verblijfsrecht slechts periodiek is en daardoor geen *“recht is voor permanent wettig verblijf”*, merkt de Raad op dat uit de informatie toegevoegd aan de nota van verweerder blijkt dat aan de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen geen voorwaarden gekoppeld zijn en dat de verlenging in de praktijk een formaliteit betreft die verplicht is voor elke Tibetaan en die *“gemakkelijk”* verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt *“routineus en gesmeerd”*, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Uit de informatie toegevoegd aan de verweernota blijkt dat ook wie met een SEP kort verblijf (uitgereikt voor pelgrimage of studie) India binnenkwam, na de beëindiging van de studie of de pelgrimstocht zonder enig probleem een ‘Long Term Stay RC’ verkrijgt, waardoor *“Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden”*. Bovendien voorzien de Tibetaanse autoriteiten (CTA) in gratis bijstand voor Tibetanen die problemen zouden krijgen bij het verwerven of verlengen van hun RC. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA stevast succesvolle onderhandelingen op een hoger niveau op (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoeker levert afsluitend in zijn verzoekschrift weliswaar kritiek op de manier waarop de commissaris-generaal zijn informatie heeft bekommen, doch slaagt er niet in aan te tonen dat deze op incorrecte feitenvinding is gestoeld, noch om zelf met enig stuk aan te tonen dat personen in zijn situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel niet van onbepaalde duur, betreft het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen biedt een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige voorwaarde onbeperkt verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Hoe verzoekers verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen (stuk 16) *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikten of konden beschikken over een geldige IC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoeker bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken.

In zoverre verzoeker betoogt dat het verblijfsrecht van Tibetanen in India slechts geldt voor bepaalde beperkte plaatsen (*“colonies”*), zonder het gewaarborgde recht zich binnen India te kunnen verplaatsen,

merkt de Raad vooreerst op dat uit verzoekers relaas is gebleken dat hij zonder enig probleem van Dharamsala naar Karnataka is gereisd en zich daarna in Delhi heeft gevestigd. Verzoeker leidt uit stuk 5, bijgevoegd bij zijn verzoekschrift af dat *“de RC (Tibetanen) slechts toelaat te leven in een bepaald deel van India”* en dat *“ze eerst moeten de toelating krijgen van de lokale autoriteiten”*, doch uit lezing van het bewuste stuk blijkt dat hierin wordt vermeld dat Tibetanen kunnen rondreizen maar het in sommige gevallen moet laten bevestigen door de lokale autoriteiten. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie toegevoegd aan de verweernota geenszins dat het verblijfsrecht van Tibetanen geografisch zou zijn ingeperkt, doch integendeel dat de Indiase overheidsinstructies een meldings- en registratieplicht voorzien voor Tibetanen die binnen India willen verhuizen naar een ander district (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 12). De Raad leidt hieruit af dat Tibetanen met een RC wel degelijk een verblijfsrecht hebben voor het ganse Indiase grondgebied, doch onderworpen zijn aan een louter administratieve registratieplicht in geval van een verhuis naar een ander district.

Wat betreft verzoekers stelling dat Tibetanen in India *“vrezes voor hun vrijheid, nu zij geconfronteerd worden met willekeurige opsluiting en talrijke discriminaties”* (verzoekschrift p. 7), stelt de Raad vast dat de toelichting van deze stelling in het verzoekschrift (p. 15-18), zich louter beperkt tot algemene socio-economische grieven en een beklag over het verschil in rechten die Tibetanen als niet-ingezetenen genieten in vergelijking met Indiase staatsburgers. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie of bijkomende wettelijke voorwaarden voor het verwerven van onroerende goederen die in het verzoekschrift als “discriminaties” worden aangemerkt) maakt immers geen ‘vervolging’ uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Geen enkel stuk dat verzoeker bijbrengt vermag tot slot zijn stelling te staven dat Tibetanen in India *“geconfronteerd worden met willekeurige opsluiting”*.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker, indien hij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, bij terugkeer naar India kan beschikken over een wettelijke verblijfstatus die zonder enige voorwaarde verlengbaar is, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulementbeginsel kan rekenen. Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat India de Tibetanen zou vervolgen, noch dat deze aldaar een reëel risico op ernstige schade lopen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet en aan de criteria die daarvoor in artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG worden gesteld.

2.3.3. Inzake verzoekers vrees voor vervolging en risico op ernstige schade ten aanzien van zijn eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoeker bij zijn asielaanvraag aflegde, blijkt dat verzoekers enige motief om India te verlaten de wens was om, via het aanvragen van asiel in België, om *“een kans te hebben om opnieuw op bezoek gaan naar Tibet”* (vragenlijst, vraag 5). Dit migratiemotief houdt geen verband met één van de criteria voor het verkrijgen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij de commissaris-generaal bracht verzoeker de volgende motieven ten berde: i) problemen bij het vinden van een job gezien hij niet over een RC beschikte, ii) het ondergaan van economische discriminatie door Indiase staatsburgers. *Sub 2.3.2.1.* is reeds gebleken dat aan verzoekers bewering geen RC te hebben gehad, geen enkel geloof kan worden gehecht. Met dat RC, dat voor elke Tibetaan verkrijgbaar is en dat voor verzoeker bij een terugkeer naar India opnieuw kan worden opgenomen, hebben Tibetanen vrije toegang tot de private Indiase arbeidsmarkt. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan de verweernota blijkt dat de Tibetaanse gemeenschap succesvol gebruik maakt van de economische kansen die deze toegang tot de arbeidsmarkt biedt (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p.22 en volgende). Wat betreft de discriminatie merkt de Raad op dat de voorbeelden die verzoeker daarvan aanhaalt zich beperken tot sporadische incidenten waarbij Tibetanen in economische transacties met Indiërs meer aangerekend worden, dan wel lagere bedragen moeten aanrekenen. Deze incidenten zijn onvoldoende zwaarwichtig om als ‘ernstige schade’, dan wel als ‘vervolging’ in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking genomen te worden. Uit de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure aflegde blijkt derhalve niet dat hij zijn eerste land van asiel, India, is ontvlucht omwille van redenen die verband houden met de criteria voor het bekomen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker bijkomend dat Tibetanen leven in overbevolkte kolonies in moeilijke leefomstandigheden, zonder het gewaarborgde recht zich te kunnen verplaatsen in dat land. Tibetanen zouden er gebukt gaan onder talrijke beperkingen op hun menselijke rechten en vrees voor hun leven en hun vrijheid, nu zij geconfronteerd worden met willekeurige opsluitingen en talrijke discriminaties. Verzoeker merkt verder op dat *“hun rechten en vrijheden beperkt worden op algemene wijze”*, in het bijzonder het *“recht op vrije meningsuiting, vereniging, verplaatsing, arbeid, onderwijs en eigendom”*. Verzoeker meent tot slot dat de fysieke integriteit en veiligheid van Tibetanen te India worden bedreigd door Indiërs. Verzoeker verwijst voor dit alles naar de stukken die hij bij zijn verzoekschrift voegt. Tot slot merkt verzoeker op dat het cedoca-rapport waarop de commissaris-generaal zijn oordeel baseert tot stand gekomen is op basis van gebrekkig onderzoek en dat *“talrijke beschikbare bronnen op het internet de besluiten van dit rapport tegenspreken”*. De Raad merkt vooreerst op dat de schrijvende situatie die in het verzoekschrift wordt geschetst geen weerslag vindt in de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielpcedure heeft afgelegd. Het louter verwijzen naar algemene informatie kan op zich geen vrees voor vervolging, noch een risico op ernstige schade in verzoekers hoofde aantonen, nu een dergelijke vrees of risico uit de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielpcedure heeft afgelegd niet blijkt. Wat betreft verzoekers stelling dat de Tibetanen geen rechten hebben in India, blijkt uit de informatie die verweerder bij zijn nota voegt daartegen dat *“Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen”* en dat Tibetanen er *“vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)”*, terwijl er *“geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht”* (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p.26-27-28). Verzoekers beweringen aangaande de precare levensomstandigheden van de Tibetaanse gemeenschap staan verder haaks op de levensomstandigheden die blijken uit de objectieve informatie die verwerende partij bij haar verweernota voegt. Daaruit blijkt onder meer dat de Tibetanen in de regio's waar zij zich gevestigd hebben in een betere socio-economische situatie verkeren dan de andere vluchtelingengemeenschappen, er in en rond de settlements de controle hebben verworven over de lokale bedrijven en er zelfs Indiërs tewerkstellen. Hierdoor zouden de Tibetanen bij de autochtone Indiërs het imago gekregen hebben van meer kansen te krijgen dan de Indiërs, hetgeen door die laatsten als onrechtvaardig wordt gevoeld en zelfs aanleiding heeft gegeven tot gewelddadige confrontaties. Het *“economische succes”* van de Tibetaanse gemeenschap zou te wijten zijn aan *“de massale influx van buitenlandse hulp, het teruggestuurde geld van familieleden, het hoge opleidingsniveau van de Tibetaanse gemeenschap en het voor handen zijn van moderne technologie in die gemeenschap”* (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014', p. 22'). De verwerende partij ontkent in haar verweernota niet dat de vijftig jaar oude settlements intussen overvol zitten en dat de algemene crisis zich ook voor Tibetanen in India laat gelden waarbij de problemen van werkloosheid en kansarmoede vooral merkbaar is in de settlements. Echter benadrukt de verwerende partij dat uit de door het Commissariaat-generaal gehanteerde informatie blijkt dat de *Central Tibetan Administration* momenteel werk maakt van een doorgedreven aanpak om de kansen van de Tibetanen op de arbeidsmarkt te verhogen door een aantal maatregelen te nemen die de socio-economische situatie voor *New Arrivals* en voor werkloze Tibetanen moet verbeteren. Ook het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie) maakt immers geen 'vervolging' uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zoals hoger sub 2.3.2.2. reeds uiteengezet werd. Voor wat betreft de inperking van de vrije meningsuiting en het recht op vereniging voor Tibetanen die anti-Chinese demonstraties houden kan worden vastgesteld dat verzoeker nooit eerder verklaard heeft aan dergelijke acties te hebben deelgenomen. In zoverre verzoeker verwijst naar bedreiging van de fysieke integriteit merkt de Raad op dat dit evenmin blijkt uit de verklaringen van verzoeker en dat een systematische vervolging van de Tibetaanse gemeenschap door Indiase staatsburgers niet blijkt uit de objectieve informatie van verweerder. Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele daden van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van hun eerste land van asiel. Verzoeker toont aan de hand van de weergegeven citaten en de bij het verzoekschrift gevoegde stukkenbundel geenszins aan dat de levensomstandigheden van de Tibetanen in India dermate slecht zijn dat er sprake zou zijn van ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen waarbij de menselijke waardigheid zou worden geschonden. Dit blijkt evenmin uit zijn verklaringen tijdens het gehoor waar hij geenszins heeft aangetoond dat hij dermate gediscrimineerd werd in India of dat zijn persoonlijke levensomstandigheden dermate zouden zijn dat er sprake is van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade. In zoverre

verzoeker tot slot de CEDOCA-informatie zelf bekritiseert en zegt dat deze op basis van gebrekkig onderzoek tot stand is gekomen en in strijd lijkt met talloze internetbronnen, kan worden vastgesteld dat dit algemene kritiek betreft en dat verzoeker nalaat te preciseren welke bepalingen niet correct zouden zijn. Verweerder merkt overigens op in zijn verweernota dat de informatie gebaseerd is op een *Joint Fact Finding Mission* die heeft plaatsgehad in maart 2012 waarbij verschillende personen en organisaties werden geraadpleegd van zowel de Indiase autoriteiten en de Central Tibetan Administration alsook Tibetaanse organisaties, academici, plaatselijke en internationale organisaties en andere personen en dus niet hoofdzakelijk van de Indiase autoriteiten zoals verzoeker meent te moeten stellen in zijn verzoekschrift. Verzoeker slaagt er aldus niet in om aan te tonen dat de algemene situatie voor Tibetanen te India dermate precair is dat zij oploopt tot 'vervolging' of 'ernstige schade' in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, en dit noch omwille van de socio-economische omstandigheden van de Tibetaanse gemeenschap, noch omwille van het andere juridische regime waaraan zij als ingezetenen zonder de Indiase nationaliteit zijn onderworpen.

Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker dan ook niet worden bijgetreden waar hij stelt dat hij vervolging vreest omwille van het behoren tot een bepaalde sociale groep gelet op de veelvuldige discriminaties waar Tibetanen het voorwerp van uitmaken in India. Een vluchteling dient immers zowel een gegronde vrees voor vervolging als de reden van deze vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep te bewijzen. Bij gebrek aan bewijs van een gegronde vrees voor vervolging, zoals *in casu* is vastgesteld, is het behoren tot een bepaalde sociale groep geen bewijs van de hoedanigheid van vluchteling; dit dient dan ook niet verder onderzocht te worden.

2.3.4. De talrijke rapporten die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt doen geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.3.5. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.4. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER